

PASAKA APIE ANYKŠČIŲ MIESTO VARDŲ KILMĘ

Papasakosiu jums istoriją, kodėl Anykščių miestas Anykščiais pavadintas. Klausykite!

Seniai tai buvo. Kai žiemos plaukeliai lyg skara namelius apgaubdavo, kai saulužė upelyje skaistų veidelį prausdavo. Kai auksinės žuvelės norus pildydavo, kai ne vandeniui, o uogelėmis lydavo. Kai vištelės lapeles gaudydavo, kai paukščių sparneliai dangų uždengdavo. Toje vietoje, kur dabar Anykščių miestas įsikūręs, didelė giria stūksojo. Ten ąžuolai dangų rėmė, eglių viršūnės žvaigždėms mojo. Toje girioje gyveno nykštukai. Labai mažyčiai jie buvo, vos kelis centimetrus siekė. Visi vyrai nykštukėliai turėjo ilgas barzdeles, o moterys nešiojo mažytėles skareles. Ir jauni, ir seni gražiai sutardavo, stengdavosi vienas su kitu nesipykti, nesiginčyti. Net pats pikčiausias žmogus tokį sutarimą matydamas, tapdavo malonus, draugiškas ir linksmas. Bet ne tai buvo svarbiausia. Svarbiausia, kad maži nykštukėliai didelius darbus dirbo. Ištirus metus jie plušėdavo. Kai pavasaris į žemę žolę pakviesdavo, nykštukai giružę žibutėmis apsodindavo. Kai vasara į dureles pasibelsdavo, jie žemuogių, mėlynių, aviečių, uogelės dažydavo, paukštūžių vaikelius globodavo. Rudenį mažyliai galėdavo ežių spygliukus, kad puškoriai galėtų obuoliukų parsinešti. Kai žiemužė savo baltus plaukelius pasileisdavo, nykštukai padėdavo rasti gyvūneliams saugų guolį žiemoti. Laisvu metu darbštuoliai žiogeliams smuikelius gamindavo ir paukščių inkilėlius dabindavo. Dėl šios gausybės nudirbtų darbėlių mažutėlius ne nykštukais, o Nykščiais ėmė vadinti.

Kartą pro Nykščių girią važiuo turtingas ponaitis, auksu pasidabinęs. Jo kelionė buvo labai ilga, prastais keliais ponaičio karieta dardėjo. Jaunikaitis buvo pavargęs, ištroškęs ir alkanas. Privažiavo jis giružę, sustojo, išlipo iš kariatės. Kaip mat Nykščiai aplink susibūrė. Jie ponaitį beržų sula pagirdė, alkiui numalšinti uogelių priskynė, samanų patalėlį iškedeno. Ponas pavalgė, pailsėjo, atsikėlė žvalus ir klausia:

- Kas gi jūs esat, gerieji žmogučiai?

Bet visi žmogučiai buvo išsilakstę darbėlių dirbti, tik vienas senas neprigirdintis Nykštys bebuvo likęs.

- A? Nykščiai! - atsakė jaunuoliui senolis.

- Anykščiai? – pakartojo ponaitis. - Gražiai skamba!

Nuo to laiko Anykščių vardas tai vietai lipte prilipo. Iš pradžių taip girią vadino, vėliau ir miestą, kuris tose apylinkėse išaugo.

Patikėkit, tai tikra istorija! Ją man sapne tikrų tikriausias Nykštys papasakojo!

GUODA BUDZINAUSKAITĖ, 8 METAI, 2 KLASĖ
VILNIAUS “SIETUVOS” PROGIMNAZIJA
Mokytoja Rasa Bulikienė